

Een operatie op oudere leeftijd; Sandra koos ervoor

Dankzij een operatie 'op latere leeftijd' heeft Sandra veel minder pijn en kan ze haar werk als pacemaker/icd technicus voor halve dagen blijven doen.

ANNEKE POELMA PRAAT MET SANDRA BOERE – VAN DER STAAT.

Aangekomen bij Sandra in Oldambt installeer ik me op een kleine stoel, waarbij mijn voeten goed de grond kunnen raken. Sandra zet thee en verrast mij met een heerlijk stuk gebak. Het gesprek komt al gauw op scoliose.

Maar eerst wil ik weten hoe deze geboren Rotterdamse in Groningen terecht is gekomen. "In het jaar 1999 zag ik een vacature voor longfunctieassistent in het ziekenhuis in Stads kanaal en Winschoten. Toevallig kon mijn man een overstap maken naar een noordelijke vestiging van zijn werkgever. Ik werd aangenomen en in 2000 verhuisden we naar Nieuw-Scheemda."

Scolioseverleden

Twee jaar geleden heeft Sandra zich laten opereren aan haar scoliose. "Mijn scoliose werd geconstateerd toen ik 15 was. Ik werd doorgestuurd naar een orthopeed, de kromming was ongeveer 22 graden. Gelukkig had ik er bijna geen last van. De boodschap van mijn orthopeed was helder: kom maar terug wanneer je meer last krijgt. Ik kreeg het advies om te gaan bewegen. Maar ik wilde niet onder schooltijd naar de fysio, daar was school veel te leuk en interessant voor. Ik heb korte tijd gezwommen, maar door huidproblemen was ik genoodzaakt te stoppen."

Doorsukkelen

Toen Sandra in 2001 en 2003 zwanger was, kreeg ze meer last van pijn onderin haar rug. "Ik kon bijvoorbeeld een stukje lopen, maar niet op een fiets of stoel zitten. Ik merkte dat ik niet meer kon doen wat ik wilde. De orthopeed wist niet goed wat hij er mee aan moest en ik bleef een beetje doorsukkelen. In 2010 gingen bij mij de alarmbellen af: nu was het genoeg! Ik kwam weer terecht bij de orthopeed, maar nu ook bij de neuroloog. Onderin mijn rug werden enkele zenuwblokkades gezet. Het hielp op dat moment goed, maar bovenin mijn rug hield ik last van vervelende pijn. Fysiotherapie hielp ook niet." In het ziekenhuis werd aan Sandra verteld dat haar kromming om en nabij de 55 graden was, maar dat er op haar leeftijd niets meer aan gedaan kon worden. Meestal neemt de

kromming dan niet meer toe was het antwoord. Via via kwam ze in contact met een andere, gespecialiseerde kliniek voor een second opinion. Hier durfde men het aan om Sandra te opereren. Omdat de kromming in drie jaar tijd toch met 5 graden was toegenomen, was een operatie zeker aan te raden. "En dat is nu twee jaar geleden gebeurd. Ze hebben mijn kromming gecorrigeerd van 60 naar 40 graden."

Vorbereiding op de operatie

Toen Sandra eenmaal wist dat zij geopereerd zou worden, is ze veel vragen gaan stellen aan mensen in haar omgeving. Zo heeft ze mij ook enkele vragen gesteld over de operatie en hoe het nu met mijn rug gaat. "Het ging me vooral om de praktische zaken na de operatie, hoe red je je in huis, enzovoorts. Gelukkig kon ik met jou in gesprek, maar ik heb ook veel vragen gesteld aan de schoonzus van een collega. Zij was ook op latere leeftijd geopereerd. Over mijn kinderen hoefde ik mijn gelukkig geen zorgen te maken. Zij hadden reeds de leeftijd bereikt dat zij zichzelf goed kunnen redden." De uiteindelijke operatie van Sandra verliep voorspoedig. Wel had ze nadien last van lage bloeddruk, maar nadat ze liet zien dat ze kon traplopen, mocht ze weer naar huis. "Wat mij tegen is gevallen, is dat mensen om je heen denken: je bent geopereerd, dus nu is het opgelost en kun je alles weer. Maar dat is helaas niet hoe het in de praktijk werkt."

Invloed op haar werk

Zowel voor als na de operatie heeft de scoliose van Sandra invloed op de uitoefening van haar werk. "Voor de operatie lukte het me niet meer om volledig te werken, maar ik voelde me ook bezwaard om me ziek te melden. Ik heb namelijk een superleuke baan waarin in me continu kan blijven doorontwikkelen." Sandra is werkzaam als pacemaker/icd-technicus in het Ommelander Ziekenhuis Groningen. "Ik monitor hartritmestoornissen, controleer pacemakers en icd's en stel deze bij als dat nodig is en ik assisteer bij de implantatie van pacemakers. Gelukkig wordt er op mijn werk goed rekening gehouden met mijn rug. Moet ik assisteren bij een implantatie, dan heb ik een krukje waar ik tussendoor op kan zitten. Zo'n opera-

tie kan tussen de een en drie uur duren. En ik moet daarbij meestal een loodschort dragen, die zijn heel zwaar. Ik heb er dus eentje die uit twee delen bestaat, een rokje en een bovenstukje, waardoor de druk niet op een punt van mijn lichaam komt. Verder heb ik op mijn werkplek een aangepaste stoel gekregen.”

Na de operatie

Sinds Sandra na haar operatie weer op de been is, werkt zij halve dagen. “Ik kan ook niet meer dan dat. 's Middags moet ik mijn rug echt rust gunnen. Ik ga meestal even liggen. Verder merk ik dat ik sinds mijn operatie minder beweeglijk ben, maar ik ben wel veel meer in evenwicht. Ik kan nu zelfs weer op een fiets zitten! Dat was voor de operatie niet zo. En gelukkig heb ik een man die veel in het huishouden doet, dat kan ik namelijk zelf niet allemaal.”

Terugkijkend op de periode van haar operatie concludeert Sandra: “Het was het me absoluut waard. Ik heb veel minder pijn en de tijd die ik op de been ben kan ik ook daadwerkelijk dingen doen.

Op oudere leeftijd voor de keuze staan: opereren of niet? Sandra koos voor een operatie.